

soudnictví tuzemských soudů podle formálního práva, nebo podle mezinárodních smluv, nebo podle zásad mezinárodního práva, jak praví čl. IX. úvod. zák. k j. n. Tyto předpisy neodůvodňují místní příslušnost žádného tuzemského soudu a neodůvodňují tuzemské soudnictví vůbec. Ostatně jest pochybno, zda by i příznivý rozsudek tuzemského soudu žalobkyni prospěl a zda by rakouský soud takový rozsudek vykonal, hledíc k předpisu § 80 čís. 1 ex. ř., který platí i v Rakousku. Důvod místní příslušnosti podle § 67 j. n., na nějž se navrhovatelka původně odvolávala, byl již souhlasně procesním i rekursním soudem rozřešen ve smyslu záporném. Předpokladů jiného důvodu místní příslušnosti, zejména podle § 101 j. n. navrhovatelka netvrdila a, kdyby jej byla tvrdila, nebylo by tu předpokladu pro použití § 28 j. n. Dodati sluší, že vrchní zemský soud v Praze, jako soud rekursní projevil sice ve sporu Ck II 39/28 v usnesení ze dne 21. ledna 1929 mimochodem právní názor, že, kdyby byla bývala učiněna námitka odnětí věci tuzemskému soudnictví, že nebyla by opodstatněna. Tím však nebyla sporná otázka rozhodnuta způsobem pro nejvyšší soud závazným, neboť tento, maje použití předpisu § 28 j. n., sám zkoumá, zda jsou tu jeho předpoklady. Proto bylo výslovně uvedeno ve zdejším usnesení ze dne 4. dubna 1929, č. j. R I 198/29, vydaném v téže věci, že »za nynějšího stavu věci jest v právní moci toliko výrok rekursního soudu, odmítající žalobu pro místní nepřislušnost dovolaného soudu«.

Čís. 8931.

Žaloba o uznání nemanželského otcovství.

Posouzení nesouhlasu poručníka s provedením zkoušky krve dítěte.

(Rozh. ze dne 2. května 1929, Rv II 714/28.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel poukazuje na vývody svého odvolání o tom, že poručník odepřel dáti svolení, by žalujícímu dítěti byla odebrána krev k provedení nabídnutého důkazu její zkouškou, a tvrdí, že již z toho důvodu měla býti žaloba zamítnuta. V odvolání vysvětlil své stanovisko obšírněji a uvedl, že poručník zmařil provedení tohoto důkazu na jeho škodu a že tato okolnost měla býti oceněna na škodu žalobkyně a že důkaz měl býti považován za provedený. Patrně míní, že mělo býti považováno za dokázáno, že není otcem žalujícího dítěte. Proto prý měla býti žaloba zamítnuta. Pravdu měl žalovaný v tom, když vytýkal, že první soud nezaujal v rozsudku stanovisko k tomuto odporu poručníkovu. Soud má vydati rozsudek na základě ústního líčení, tudíž na základě celého líčení

(§ 414 c. ř. s.). Odpor poručníkův měl býti uvážen jako kterákoli jiná přednesená skutečnost a mělo býti v rozsudku vysloveno, jaký význam pro rozhodnutí jí soud přikládá. Pouhý poukaz na to, že důkaz byl neproveditelný pro poručníkův odpor, nestačil. Ale odvolací soud napravil tuto vadu, uznáv, že poručník svůj nesouhlas dostatečně odůvodnil a je patrné, že proto nevyvodil z tohoto nesouhlasu nepříznivé důsledky pro žalující dítě; hodnotil tudíž poručníkův odpor a toto hodnocení nelze již napadati v dovolacím řízení. Otázku, zda poručenský soud mohl, či zda nemohl schváliti poručníkovu rozhodnutí, nebo dáti mu příkaz, by ke krevní zkoušce svolil, není potřeba v tomto případě řešiti proto, že k takovému rozhodování poručenského soudu nebyl v první stolici dán podnět. Považoval-li žalovaný za záhodno, by se to stalo, mohl k tomu dáti podnět buď při jednání dne 1. června 1928, kdy poručník po prvé odepřel svolení, nebo dne 15. června 1928, kdy opakoval odepření.

Čís. 8932.

Měna na Hlučínku.

Nelze přihlídnouti k zhodnocení podle říšskoněmeckého práva, třeba dlužnický poměr byl založen podle říšskoněmeckého práva. K výmazu zástavního práva knihovně zjištěného stačí výmazná kvitance a není třeba, by byl předložen hypoteční list.

(Rozh. ze dne 2. května 1929, Rv II 761/28.)

Na žalobcově nemovitosti v D. na Hlučínku byla knihovně zajištěna pohledávka žalované Schlesische Landschaft 3300 Mk. Žalobce, zaplativ žalované dne 23. března 1923 na zbytek pohledávky 3530 Mk, domáhal se na ní podpisu výmazní kvitance na pohledávku 3.300 Mk a, když žalovaná odmítla kvitanci podepsati, žaloval o podpis. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Ve věci samé není odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci opodstatněn. Stanovisko odvolatelky, že pro tento případ platí též zásady zhodnocení (valorisace) podle zákona německé říše ze dne 16. července 1925, čís. 31, není správné. Zákon tento má platnost jen pro Německou říši a nemůže se vztahovati na cizozemce a jeho nemovitosti v cizině ležící, to tím méně, ana tato instituce v tuzemském právu vůbec nemá opory. Zhodnocení dřívější německé měny byla náhodou, která v Německé říši nastala následkem světové války a následujících poválečných poměrů, náhodu tuto musí proto nésti Německá říše a, byl-li k odstranění dotyčných následků vydán zvláštní zákon, nemůže tímto zákonem býti vázán cizozemec se svým majetkem mimo oblast Německé říše. Na tom nic není s to změnití okolnost, že Hlučínko dříve patřilo k Německé říši a že teprve na základě zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 76 sb. z. a n. bylo připojeno k Československé republice. Neboť tímto připojením přestalo Hlučínko býti částí Německé říše a její zákony později vydané nemají pro tuto odstoupenou část platnosti, což